

sidst gaar, og at man først forsøger enhver Mulighed for at revidere Loven paa et fornuftigt Grundlag.

Den højtærede Minister var inde paa sit Lægmandssyn i Bedømmelsen, og det er klart, at paa dette Felt kan vi følges ad et langt Stykke, men der var et enkelt Udslag af dette Lægmandssyn, som jeg som Lægmand absolut maa nedlægge Protest imod, fordi jeg tror, det vil kunne fremkalde den allerforfærdeligste Ravage ude i Befolkningen i Morgen, hvis det ikke straks bliver modsagt. Den højtærede Minister sagde, at det Tilsagn, der er givet, er givet ifølge denne Lov. Men tænk nu, hvis det gik paa samme Maade med Garantien for Landmandsbanken, at vi i Morgen kom og sagde til den højtærede Befolkning: Ja, men kære, Garantien er givet i Forhold til denne Lov, men i Morgen retter vi Loven. Nej, den Argumentation skal man vist være en lille Smule forsigtig med.

Det er klart, at jeg maa takke den højtærede Minister for det udmærkede Tilsagn, han gav med Hensyn til de Invalider, der befinder sig mellem 1 og 66 pCt. Invaliditet. Jeg skal slutte med at sige, at den Kritik, som jeg paa mit Partis Vegne og ogsaa paa egne Vegne har fremsat af denne Lov, gælder Loven, som den er skrevet, ikke den Administration, som maa have haft et uhyre Arbejde med overhovedet at forstaa den og praktisere den paa den bedst mulige Maade.

P. Munch: Den Tale, den højtærede Sundhedsminister holdt for os for lidt siden, var jo i sit første Afsnit en fuldstændig Nedsabling af den Lov, som det Parti, han tilhører, for ganske kort Tid siden gennemførte med megen Fremhæven af, at man der fulgte en Vej, der var meget bedre end den, der var foreslaaet fra anden Side. Den højtærede Minister gjorde det saa fuldstændigt, at han erklærede, at paa begge de to afgørende Hovedpunkter, baade med Hensyn til Forsikringsbegrebet og med Hensyn til Invaliditetsbegrebet, var Loven præget af fundamentale Fejl. Han sluttede sig til et andet Udtryk, der var brugt af den ærede Ordfører for det konservative Parti (Johannes Lou): at det var en syg Lov. Jeg tror nok, det tør siges, at meget sjældent har en Minister, tilhørende et Parti, i den Grad hudflettet en Lovgivning, gennemført af dette Parti, som det har været Tilfældet gennem den højtærede Ministers Udtalelser her i Aften.

Den højtærede Minister føjede saa ganske vist til, at man skulde ikke saadan

lægge Vægt paa, hvad man havde ment for nogle Aar siden; Menneskene var i Udvikling, de kunde forandre Meninger med Undtagelse af nogle, der paa en eller anden Maade stod fast. Ja, det kan være meget rigtigt, og jeg for min Del skal ikke beklage det, naar der foregaar en Udvikling i fremadskridende Retning; nu ved vi imidlertid alle sammen, at den højtærede Ministers politiske Udvikling har bevæget sig i Krebsegang, i hvert Tilfælde i en Aarrække, saa vidt jeg forstaaer omkring en halv Snes Aar. Men jeg tror dog ikke, at man med Bemærkninger derom kan affeje de Udtalelser, som Folketingets Udvalg i sin Tid fremsatte med Hensyn til Karakteren af den Lovgivning og Tanken med de Tal, der blev fastslaaet i Loven, saaledes som den højtærede Minister gjorde det.

Den højtærede Minister kom ogsaa ind paa Udtalelser, jeg havde brugt om, at der ved Lovens Ord og ved de dertil knyttede Betænkninger var skabt berettiget Forventning, og han sagde, at man kunde jo have en saadan Forventning om saa mange Ting; Partierne havde deres Forventninger forud for en Valgdag, og de kunde undertiden blive skuffet. Nye Ministre, der træder til, har maaske ogsaa deres Forventninger om Varigheden af Værdigheden, og de kan ogsaa undertiden blive skuffet. Men jeg tror oprigtigt talt ikke, man behøver at føje den Art flotte affejende Bemærkninger ind i Behandlingen af Spørgsmaalet om, hvilke berettigede Forventninger der i sin Tid er skabt hos de Mennesker, overfor hvem Staten har paataget sig en Forpligtelse ved den Lov, der den Gang blev vedtaget; de har ingen som helst Forbindelse dermed. Lovens Ord og de Udtalelser, der knyttede sig til den, danner et Grundlag, paa hvilket et meget betydeligt Antal Mennesker i Danmark har bygget og med Rette har bygget.

Det ærede Medlem Hr. Johannes Lou var ikke rigtig klar over, hvilken Adskillelse jeg havde gjort mellem de Rente-nydere, der allerede nød den nuværende Invalidrente, og de mange forsikrede, 1 300 000, der er. Jeg gjorde den samme Adskillelse som det ærede Medlems Partifælle, det ærede Medlem Hr. Axel Møller, idet jeg pegede paa, at Kravet og Retten uomtvisteligt var af en anden Beskaffenhed, sikrede og fastere, for dem, som har faaet deres Meddelelse om, at de for Resten af Livet er berettigede til at oppebære det Beløb, der her er Tale om, end for alle de mange, som kun har været inde under Forsikringen, men som